

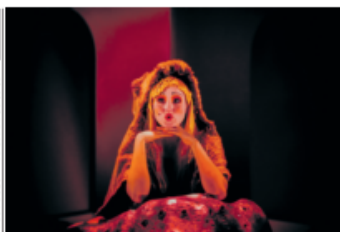
Hjelp meg nå!

Morgenbladet 25. jan 682 ord
Forfatter: Anette Therese Pettersen

side 40

KULTUR ANMELDELSEN

Publisert	25. januar 2019 kl. 12:00
Opplysningsvesen	Publisert
Publisert	25. januar 2019 kl. 12:00
Opplysningsvesen	Publisert
Publisert	25. januar 2019 kl. 12:00
Opplysningsvesen	Publisert

Den greske myten om Medea handler om en kvinne som dreper sin manns nye elsker. Deretter, for virkelig å såre mannen, dreper hun også sine egne barn. Hos den greske dramatiker Evripides nøler Medea, klar over hvilken smerte hun også påfører seg selv, men ønsket om å såre mannen mest mulig vinner. I Lisa Lies versjon Mare på Det norske teater er det tiden etter barnemordet som undersøkes, sett gjennom Medeas kjærlighetssorg.

Tilsynelatende meningsløst. Lisa Lie er regissør og utøver, og pleier ofte selv å medvirke i sine forestillinger. Jeg skal medgi at jeg i de ti-femten første minuttene av Mare ønsket henne på scenen. I flere av hennes tidligere produksjoner har trønderdialekten vært en tydelig tekstlig kvalitet, og her lå den bak teksten, som et ekko. Men etter hvert etablerte skuespillerne på scenen sitt eget selvstendige univers.

Mare er en fri assosiasjon eller appropriasjon over myten om Medea, hvor Maja Nilsens scenografi og kostyme er som en 3D-variant av et maleri. Skuespillerne har på seg sekkelignende kostymer, med puffermer og leopardtights under. Syntetiske parykker og påtegnede øyenbryn får tankene til å gå til japanske tegneserier, mens fargepaletten i rødt, oransje og lilla snarere får kostymene til å minne om buddhistiske munk. I tillegg kommer et stadig tilbakevendende heksemotiv, som drar veksel på både middelalderheksen og den greske mytologiens sirener: Den kulturelle appropriasjonen er med andre ord total og skamfri.

I likhet med Lies forrige forestilling, Uår med Terje Vigen, er dette en ikke-lineær historiefortelling. Forestillingsopplevelsen kan best sammenlignes med å ankomme en fest for sent, med berusede mennesker som forteller historier som ikke henger sammen for deg, men som gir fullstendig mening for selskapet.

Traumedramaturgi. «Hera - du må hjelpe meg nå / eg holder ikkje ut deira nydelegheit / det er det same om eg lever eller dør», runger det i etterkant i ørene mine, fra et sakralt kor i en scene som spiller ut Medeas fortvilelse. Hvorvidt teksten stemmer eller om det bare var slik jeg oppfattet den vet jeg ikke, særlig ordet «nydelegheit» kan vise seg å være en feiltolkning, men sangen følger meg de påfølgende døgnene. Jeg går inn og ut av minnene om forestillingen - på samme måte som forestillingens dramaturgi går inn og ut av Medeas sorg.

Det som ved første blick kan fremstå uferdig og usammenhengende ved Mare er muligens heller en slags sorg- eller traumedramaturgi. Forestillingen veksler, lik et menneske i sorg, mellom ulike moduser: mellom dyp sorg hvor livet fremstår ulevelig, og øyeblikk av glede - hvor verden i små glimt fremstår totalt fullkommen (eller i hvert fall ikke uutholdelig)

Sublimt og burlesk. I Uår med Terje Vigen på Trøndelag teater var det Ibsens dikt om Terje Vigen som forelå som den felles referansen forestillingen harseler, lekte og fabulerte om og med. Nå er det altså myten om Medea. Ingen skal beskyldes Lie

Hjelp meg nå!

I Lisa Lies Mare fungerer sorg som en dramaturgi som gir rom for det sublime og absurde.

I Marerokk forteller Lisa Lie om en kvinne som dreper sin manns nye elsker. Deretter, for virkelig å såre mannen, dreper hun også sine egne barn. Hos den greske dramatiker Evripides nøler Medea, klar over hvilken smerte hun også påfører seg selv, men ønsket om å såre mannen mest mulig vinner. I Lisa Lies versjon Mare på Det norske teater er det tiden etter barnemordet som undersøkes, sett gjennom Medeas kjærlighetssorg.

Tilsynelatende meningsløst. Lisa Lie er regissør og utøver, og pleier ofte selv å medvirke i sine forestillinger. Jeg skal medgi at jeg i de ti-femten første minuttene av Mare ønsket henne på scenen. I flere av hennes tidligere produksjoner har trønderdialekten vært en tydelig tekstlig kvalitet, og her lå den bak teksten, som et ekko. Men etter hvert etablerte skuespillerne på scenen sitt eget selvstendige univers.

Mare er en fri assosiasjon eller appropriasjon over myten om Medea, hvor Maja Nilsens scenografi og kostyme er som en 3D-variant av et maleri. Skuespillerne har på seg sekkelignende kostymer, med puffermer og leopardtights under. Syntetiske parykker og påtegnede øyenbryn får tankene til å gå til japanske tegneserier, mens fargepaletten i rødt, oransje og lilla snarere får kostymene til å minne om buddhistiske munk. I tillegg kommer et stadig tilbakevendende heksemotiv, som drar veksel på både middelalderheksen og den greske mytologiens sirener: Den kulturelle appropriasjonen er med andre ord total og skamfri.

I likhet med Lies forrige forestilling, Uår med Terje Vigen, er dette en ikke-lineær historiefortelling. Forestillingsopplevelsen kan best sammenlignes med å ankomme en fest for sent, med berusede mennesker som forteller historier som ikke henger sammen for deg, men som gir fullstendig mening for selskapet.

Traumedramaturgi. «Hera - du må hjelpe meg nå / eg holder ikkje ut deira nydelegheit / det er det same om eg lever eller dør», runger det i etterkant i ørene mine, fra et sakralt kor i en scene som spiller ut Medeas fortvilelse. Hvorvidt teksten stemmer eller om det bare var slik jeg oppfattet den vet jeg ikke, særlig ordet «nydelegheit» kan vise seg å være en feiltolkning, men sangen følger meg de påfølgende døgnene. Jeg går inn og ut av minnene om forestillingen - på samme måte som forestillingens dramaturgi går inn og ut av Medeas sorg.

Det som ved første blick kan fremstå uferdig og usammenhengende ved Mare er muligens heller en slags sorg- eller traumedramaturgi. Forestillingen veksler, lik et menneske i sorg, mellom ulike moduser: mellom dyp sorg hvor livet fremstår ulevelig, og øyeblikk av glede - hvor verden i små glimt fremstår totalt fullkommen (eller i hvert fall ikke uutholdelig)

Sublimt og burlesk. I Uår med Terje Vigen på Trøndelag teater var det Ibsens dikt om Terje Vigen som forelå som den felles referansen forestillingen harseler, lekte og fabulerte om og med. Nå er det altså myten om Medea. Ingen skal beskyldes Lie

for det som ved første blick kan fremstå uferdig og usammenhengende ved Mare er muligens heller en slags sorg- eller traumedramaturgi. Forestillingen veksler, lik et menneske i sorg, mellom ulike moduser: mellom dyp sorg hvor livet fremstår ulevelig, og øyeblikk av glede - hvor verden i små glimt fremstår totalt fullkommen (eller i hvert fall ikke uutholdelig)

Sublimt og burlesk. I Uår med Terje Vigen på Trøndelag teater var det Ibsens dikt om Terje Vigen som forelå som den felles referansen forestillingen harseler, lekte og fabulerte om og med. Nå er det altså myten om Medea. Ingen skal beskyldes Lie

I likhet med Lies forrige forestilling, Uår med Terje Vigen, er dette en ikke-lineær historiefortelling. Forestillingsopplevelsen kan best sammenlignes med å ankomme en fest for sent, med berusede mennesker som forteller historier som ikke henger sammen for deg, men som gir fullstendig mening for selskapet.

Traumedramaturgi. «Hera - du må hjelpe meg nå / eg holder ikkje ut deira nydelegheit / det er det same om eg lever eller dør», runger det i etterkant i ørene mine, fra et sakralt kor i en scene som spiller ut Medeas fortvilelse. Hvorvidt teksten stemmer eller om det bare var slik jeg oppfattet den vet jeg ikke, særlig ordet «nydelegheit» kan vise seg å være en feiltolkning, men sangen følger meg de påfølgende døgnene. Jeg går inn og ut av minnene om forestillingen - på samme måte som forestillingens dramaturgi går inn og ut av Medeas sorg.

Det som ved første blick kan fremstå uferdig og usammenhengende ved Mare er muligens heller en slags sorg- eller traumedramaturgi. Forestillingen veksler, lik et menneske i sorg, mellom ulike moduser: mellom dyp sorg hvor livet fremstår ulevelig, og øyeblikk av glede - hvor verden i små glimt fremstår totalt fullkommen (eller i hvert fall ikke uutholdelig)

Sublimt og burlesk. I Uår med Terje Vigen på Trøndelag teater var det Ibsens dikt om Terje Vigen som forelå som den felles referansen forestillingen harseler, lekte og fabulerte om og med. Nå er det altså myten om Medea. Ingen skal beskyldes Lie

I likhet med Lies forrige forestilling, Uår med Terje Vigen, er dette en ikke-lineær historiefortelling. Forestillingsopplevelsen kan best sammenlignes med å ankomme en fest for sent, med berusede mennesker som forteller historier som ikke henger sammen for deg, men som gir fullstendig mening for selskapet.

Traumedramaturgi. «Hera - du må hjelpe meg nå / eg holder ikkje ut deira nydelegheit / det er det same om eg lever eller dør», runger det i etterkant i ørene mine, fra et sakralt kor i en scene som spiller ut Medeas fortvilelse. Hvorvidt teksten stemmer eller om det bare var slik jeg oppfattet den vet jeg ikke, særlig ordet «nydelegheit» kan vise seg å være en feiltolkning, men sangen følger meg de påfølgende døgnene. Jeg går inn og ut av minnene om forestillingen - på samme måte som forestillingens dramaturgi går inn og ut av Medeas sorg.

Det som ved første blick kan fremstå uferdig og usammenhengende ved Mare er muligens heller en slags sorg- eller traumedramaturgi. Forestillingen veksler, lik et menneske i sorg, mellom ulike moduser: mellom dyp sorg hvor livet fremstår ulevelig, og øyeblikk av glede - hvor verden i små glimt fremstår totalt fullkommen (eller i hvert fall ikke uutholdelig)

Sublimt og burlesk. I Uår med Terje Vigen på Trøndelag teater var det Ibsens dikt om Terje Vigen som forelå som den felles referansen forestillingen harseler, lekte og fabulerte om og med. Nå er det altså myten om Medea. Ingen skal beskyldes Lie

I likhet med Lies forrige forestilling, Uår med Terje Vigen, er dette en ikke-lineær historiefortelling. Forestillingsopplevelsen kan best sammenlignes med å ankomme en fest for sent, med berusede mennesker som forteller historier som ikke henger sammen for deg, men som gir fullstendig mening for selskapet.

Traumedramaturgi. «Hera - du må hjelpe meg nå / eg holder ikkje ut deira nydelegheit / det er det same om eg lever eller dør», runger det i etterkant i ørene mine, fra et sakralt kor i en scene som spiller ut Medeas fortvilelse. Hvorvidt teksten stemmer eller om det bare var slik jeg oppfattet den vet jeg ikke, særlig ordet «nydelegheit» kan vise seg å være en feiltolkning, men sangen følger meg de påfølgende døgnene. Jeg går inn og ut av minnene om forestillingen - på samme måte som forestillingens dramaturgi går inn og ut av Medeas sorg.

Det som ved første blick kan fremstå uferdig og usammenhengende ved Mare er muligens heller en slags sorg- eller traumedramaturgi. Forestillingen veksler, lik et menneske i sorg, mellom ulike moduser: mellom dyp sorg hvor livet fremstår ulevelig, og øyeblikk av glede - hvor verden i små glimt fremstår totalt fullkommen (eller i hvert fall ikke uutholdelig)

Sublimt og burlesk. I Uår med Terje Vigen på Trøndelag teater var det Ibsens dikt om Terje Vigen som forelå som den felles referansen forestillingen harseler, lekte og fabulerte om og med. Nå er det altså myten om Medea. Ingen skal beskyldes Lie

I likhet med Lies forrige forestilling, Uår med Terje Vigen, er dette en ikke-lineær historiefortelling. Forestillingsopplevelsen kan best sammenlignes med å ankomme en fest for sent, med berusede mennesker som forteller historier som ikke henger sammen for deg, men som gir fullstendig mening for selskapet.

Traumedramaturgi. «Hera - du må hjelpe meg nå / eg holder ikkje ut deira nydelegheit / det er det same om eg lever eller dør», runger det i etterkant i ørene mine, fra et sakralt kor i en scene som spiller ut Medeas fortvilelse. Hvorvidt teksten stemmer eller om det bare var slik jeg oppfattet den vet jeg ikke, særlig ordet «nydelegheit» kan vise seg å være en feiltolkning, men sangen følger meg de påfølgende døgnene. Jeg går inn og ut av minnene om forestillingen - på samme måte som forestillingens dramaturgi går inn og ut av Medeas sorg.

Det som ved første blick kan fremstå uferdig og usammenhengende ved Mare er muligens heller en slags sorg- eller traumedramaturgi. Forestillingen veksler, lik et menneske i sorg, mellom ulike moduser: mellom dyp sorg hvor livet fremstår ulevelig, og øyeblikk av glede - hvor verden i små glimt fremstår totalt fullkommen (eller i hvert fall ikke uutholdelig)

Sublimt og burlesk. I Uår med Terje Vigen på Trøndelag teater var det Ibsens dikt om Terje Vigen som forelå som den felles referansen forestillingen harseler, lekte og fabulerte om og med. Nå er det altså myten om Medea. Ingen skal beskyldes Lie

I likhet med Lies forrige forestilling, Uår med Terje Vigen, er dette en ikke-lineær historiefortelling. Forestillingsopplevelsen kan best sammenlignes med å ankomme en fest for sent, med berusede mennesker som forteller historier som ikke henger sammen for deg, men som gir fullstendig mening for selskapet.

Traumedramaturgi. «Hera - du må hjelpe meg nå / eg holder ikkje ut deira nydelegheit / det er det same om eg lever eller dør», runger det i etterkant i ørene mine, fra et sakralt kor i en scene som spiller ut Medeas fortvilelse. Hvorvidt teksten stemmer eller om det bare var slik jeg oppfattet den vet jeg ikke, særlig ordet «nydelegheit» kan vise seg å være en feiltolkning, men sangen følger meg de påfølgende døgnene. Jeg går inn og ut av minnene om forestillingen - på samme måte som forestillingens dramaturgi går inn og ut av Medeas sorg.

Det som ved første blick kan fremstå uferdig og usammenhengende ved Mare er muligens heller en slags sorg- eller traumedramaturgi. Forestillingen veksler, lik et menneske i sorg, mellom ulike moduser: mellom dyp sorg hvor livet fremstår ulevelig, og øyeblikk av glede - hvor verden i små glimt fremstår totalt fullkommen (eller i hvert fall ikke uutholdelig)

[Vis avisside](#)

I Lisa Lies Mare fungerer sorg som en dramaturgi som gir rom for det sublime og absurde.

Den greske myten om Medea handler om en kvinne som dreper sin manns nye elsker. Deretter, for virkelig å såre mannen, dreper hun også sine egne barn. Hos den greske dramatiker Evripides nøler Medea, klar over hvilken smerte hun også påfører seg selv, men ønsket om å såre mannen mest mulig vinner. I Lisa Lies versjon Mare på Det norske teater er det tiden etter barnemordet som undersøkes, sett gjennom Medeas kjærlighetssorg.

Tilsynelatende meningsløst. Lisa Lie er regissør og utøver, og pleier ofte selv å medvirke i sine forestillinger. Jeg skal medgi at jeg i de ti-femten første minuttene av Mare ønsket henne på scenen. I flere av hennes tidligere produksjoner har trønderdialekten vært en tydelig tekstlig kvalitet, og her lå den bak teksten, som et ekko. Men etter hvert etablerte skuespillerne på scenen sitt eget selvstendige univers.

Mare er en fri assosiasjon eller appropriasjon over myten om Medea, hvor Maja Nilsens scenografi og kostyme er som en 3D-variant av et maleri. Skuespillerne har på seg sekkelignende kostymer, med puffermer og leopardtights under. Syntetiske parykker og påtegnede øyenbryn får tankene til å gå til japanske tegneserier, mens fargepaletten i rødt, oransje og lilla snarere får kostymene til å minne om buddhistiske munk. I tillegg kommer et stadig tilbakevendende heksemotiv, som drar veksel på både middelalderheksen og den greske mytologiens sirener: Den kulturelle appropriasjonen er med andre ord total og skamfri.

I likhet med Lies forrige forestilling, Uår med Terje Vigen, er dette en ikke-lineær historiefortelling. Forestillingsopplevelsen kan best sammenlignes med å ankomme en fest for sent, med berusede mennesker som forteller historier som ikke henger sammen for deg, men som gir fullstendig mening for selskapet.

Traumedramaturgi. «Hera - du må hjelpe meg nå / eg holder ikkje ut deira nydelegheit / det er det same om eg lever eller dør», runger det i etterkant i ørene mine, fra et sakralt kor i en scene som spiller ut Medeas fortvilelse. Hvorvidt teksten stemmer eller om det bare var slik jeg oppfattet den vet jeg ikke, særlig ordet «nydelegheit» kan vise seg å være en feiltolkning, men sangen følger meg de påfølgende døgnene. Jeg går inn og ut av minnene om forestillingen - på samme måte som forestillingens dramaturgi går inn og ut av Medeas sorg.

Det som ved første blick kan fremstå uferdig og usammenhengende ved Mare er muligens heller en slags sorg- eller traumedramaturgi. Forestillingen veksler, lik et menneske i sorg, mellom ulike moduser: mellom dyp sorg hvor livet fremstår ulevelig, og øyeblikk av glede - hvor verden i små glimt fremstår totalt fullkommen (eller i hvert fall ikke uutholdelig)

Sublimt og burlesk. I Uår med Terje Vigen på Trøndelag teater var det Ibsens dikt om Terje Vigen som forelå som den felles referansen forestillingen harseler, lekte og fabulerte om og med. Nå er det altså myten om Medea. Ingen skal beskyldes Lie

for å velge seg lettbent materiale til forestillingene sine. Men ustyrtelig morsomt er det likevel, uten at det blir flåsete. Her gjør også ensemblet et storslagent arbeid for å opprettholde denne balansegangen.

Det er kjappe replikkvekslinger, med absurde kommentarer som «Kva ynskjer du deg til julebursdagen din, du da?, som også gjør det mulig å gå inn i den mørke sorgen som Medea befinner seg i. Det lette og det sublime kan kun eksistere sammen med dette mørke, og omvendt. Som tilskuer, både underveis og i etterkant, kan man bevege seg mellom disse store følelsene, fordi de balanserer hverandre. Med Nilsens bildebaserte scenografi fester også scenebildene seg i hukommelsen som nettopp bilder, som ytterligere fungerer som avdeling av rom man mentalt kan bevege seg mellom, og som man stadig kan returnere til i etterkant av forestillingen.

Manus og regi: Lisa Lie

Scenografi: Maja Nilssen

Lysdesign: Kerstin Weimers

Komponist/lyd: Magnus Børmark

Det norske teatret

Spiller til og med 6. april

- Skamfri: I gresk mytologi tar Medea livet av sin manns elsker, og sine egne barn. I Lisa Lies hender blir dette «ustyrtelig morsomt, uten at det blir flåsete». Foto: Tale Hendnes / Det Norske teateret

© Morgenbladet

Alle artikler er beskyttet av lov om opphavsrett til åndsverk. Artikler må ikke videreformidles utenfor egen organisasjon uten godkjenning fra Retriever eller den enkelte utgiver.